

отъ тѣзи фанатицы. Недоволни отъ това поведеніе на власть-тѣ къмъ тѣхъ, и като желаяли да оправдайтъ себе си и получатъ удовлетвореніе за нанесены-тѣ имъ обиды, Щорхъ, Марко Тома, и Щубнеръ заминжли за Виттембергъ.

Въ този градъ, като были увѣрени че ще имъ помогнатъ, тѣ отишли при университетскы-тѣ профессоры, да получатъ одобреніе-то имъ. “Ный”, говорили тѣ, “смы испратени отъ Бога да учимъ народъ-тѣ. Самъ Господъ ни е направилъ особны съобщенія: ный знаемъ всичко щото има да ся случи на земѣ-тѣ. Съ еднѣ рѣчь, ный смы апостоли и пророци, и Докторъ Лутеръ ни е свидѣтель че е истина каквото говоримъ.” Профессори-тѣ ся слисали.

“Кой тя прати да проповѣдвашъ?” попыталъ Меланктонъ Щубнера, който по-напрѣдъ былъ училъ при него, и когото той сега повыкалъ на трапезж-тѣ си. “Господъ Богъ нашъ.” “Писа ли нѣщо на книжъ?” “Господъ Богъ нашъ ми е забранилъ да не правѣж това.” Меланктонъ ся стж-писалъ, уплашенъ и смаянъ.

“Въ тѣзи челоувѣцы има духове отъ не-обыкновенъ видъ”, казалъ Меланктонъ; “но какви духове? . . . . Само единъ Лутеръ